

Márkus László

LEHETÜNK BÁRHOL

Kovács Gy. J. J.
2010

LITERA-TURA

Márkus László

Lehetünk bárhol

Versek 2015/16-ból

Litera-Túra Művészeti Kiadó 2019

Márkus László

Lehetünk bárhol

Versek 2015/16-ból

© Márkus László

Felelős kiadó: Márkus László

Szerkesztette és lektorálta: Hajnal Éva

Számítógépes tördelés és tipográfia: Márkus László

Borítókép és belső grafikák: Kovács Emil Lajos

Borítóterv: Márkus László

ISBN 978-615-00-4474-3

Nyilvántartási szám: 028 / 2019 - LTMK

Litera-Túra
Művészeti Kiadó

Mottó

*Ajánlom múzsámnak, Évinek. aki
fáradtságot nem kímélve taszigál
a Parnasszus felé, noha én csak
lejtmenetben gurulok könnyedén.*

Márkus László

Előhang

Lehetünk bárhol

*Gondolatban
a Temze parton
sétálok veled.
Épp csak dereng
és szitál a köd,
de nem zavar,
mert vállamra
hajtod fejed,
míg suttogva
tervezgetünk
távoli célokat,
melyek tétován
ringatóznak,
mint apró hajók
a szürke vízen.
Az Úr tenyerében
jól megvagyunk,
szívünk naponta
új dalra fakad.
Lehetünk bárhol,
egymástól távol,
lelkünk mindig
együtt csavarog.*

© Kovács Emil Lajos

2015

Prológus

Megszokott utamon tétován baktatok,
szívemben friss remények, mégis hallgatok.
Ábrándozom.

Új világ hívogat, megannyi szép kaland,
léptem mégis félénk, bár lelkem gondtalan.
Elmélkedem.

Indulhatnék, nincs szükségem számvetésre,
mégsem készítek semmi sem most sietségre.
Gondolkodom.

Szerelmes szívem már indulna azonnal,
az eszem azonban egyre csak marasztal,
Tétovázok.

Bimbózó szerelmem lelkemben új tavaszt,
felhőtlen örömet, boldogságot fakaszt,
Szárnyalok.

Sakál

Véznácska hold sarlója
kandikál ki vérszínű
felhő-álarca mögül
míg a bársonyos éj
szilfákat ölel a lápon
satnya sakál baktat
sántán oldalazva
kedveszegetten
gyomra s hite kiürült
már emlék csupán az
a vézna báránytetem
mely mellett kaffogó
kóbor kutya-falka
tegnap tépte meg
párja hűtlenül egy
mezőőrrel kerekezett el
tompá szőre hullik
horpasza sebekkel terhelt
szeme riadtan villan
minden apró neszre
szomorú az élet így
egyedül bénán
kirekesztve

Vízió

Lelkem prizmája elemeire bontva
vetíti ki lényem rezdüléseit.
Feltárta jövőm apró szegmenseit,
hol rőt szakállú manók sündörögnek,
pici szegekkel címkéket ütnek fel
homloklebenyemre, mágikus szavakat
mormolnak szüntelen, meg nem állva.
Sikoltani sem tudok, rőt szemű gébics
tövissel öltögeti cserepes ajkaim,
sóhajnak sem hagyva helyet s poros
csillájukban sötét alagútba tolnak,
mely végén az áldott fényt hatalmas,
csuklyás alak töri meg hirtelen.
Csorba kaszája szorgalmát mutatja.
Dermesztő hideg járja át csontjaim.
Csilingelésre ébredek, hajnalodik...

Ruszli

Ványadt szöcske huppant
ölembe, térdemnél megült.
Megbámult sárga villamost
és piros trolit,
meg a másik padon
ücsörgő sápadt prolit,
ki némán időzött,
egy sörrel öblítve
a hétvégi munka porát.

Korábban jobb jövőt
remélt, de néki sem jutott.
Belesavanyodott a mába,
mint ecetes hagymába
holmi apró halak,
melyek finomak ugyan,
de jövő számukra
nem volt más,
mint a dunsztosüveg.

Batyuba kötve múltam

Összesöpörtem és batyuba
kötöttem múltam emlékeit.
Bár tiritarka darabkái nem
foglaltak sok helyet, de
kísérteni visszajártak.
Nincs rájuk már semmi szükség.
Új selyemzsinórt fontak
nekem a Párkák, mely mesés
ugyan és csöppet sem szoros,
de mégis megszabja létemet.
Elmúlt napok, órák és percek
már hasztalan kiáltoznak
batyumból, jelenembe vissza
nem térhetnek, miként új bort
sem lehet szőlőszemekbe tölteni.

Mégsem érzek teljes feloldozást.
Lelkem pocsolyájában most is
zavaros üledék tocsog s elmém
még nem lát letisztult holnapot..

Facebook szerelem

E selyemfényű ősz
kitúrt magányomból,
Elmém testemen kívül
bolyong, egyre
közelebb hozzád.
Jövőm kitágul,
új távlatok nyílnak.
A görbülő térből
ifjúságom százszínű
cserepei sosem látott
mozaikká nemesülve
bukkannak újra fel.
Vágyaim élednek,
vérem forrón száguld
szívemben, miközben
ízületeim megsúgják,
a lányok kergetése
már nem nekem való.
Nem szólt fanfár,
dob sem pergett,
csak felbukkantál
villódzó kiber térben,
elgázolva szívemet.
Biteket és bájtokat
szedek sután csokorba,
virtuális galamb röpti
hozzád énekemmel

Őszi ábránd

Gesztenyefák övezte
temetőben csendes
áhítat honol.
Senki sem siet,
csupán hervadt
koszorúk és ódon
kripták dohos szaga
gátolhatja szellemünk
szabad csapongását.
Műmárvány sírhely
csorba szegélyén
megülve ábrándozom.
Pár percre elfeledem
vegetáló porhüvelyem
tespedt szorítását,
pille szárnyon
röppenek vissza a múltba.
Akkor avarban megbújt
gesztenyét kerestem,
melyek otthon
csikókká, tehénné,
bömbölő oroszlánná
és szelíd zsiráfá
nemesültek...

Gyermekkorom
boldog varázsát
messzire űzi
a lélekharang
tompá kondulása.

Áldott új világ

Gyönyörű az ősz most, friss terveket szül majd,
lelkem szárnyalását mutatja az új dal.

Hegyen, völgyön, réten futok immár hozzád,
nem téríthet el majd sem vihar, sem honvágy.

Szívünk, lelkünk, testünk feltámadt egyszerre,
egymásra találtunk, nem vagyunk elveszve.
Ujjaink most lassan egymásba fonódnak,
megújult életünk új gyönyört hoz holnap.

Halovány lázrózsa sugárzik arcodról,
önfeledt szerelmed hirdeti mindenhol.
Vén szívem mostantól csak néked hódolhat,
vágytól forró ajkam csak téged csókol majd.

Megszépült világunk örömmel lesz teli,
áldás ragyog rajtunk, minden ezt hirdeti.

© Kovács Emil Lajos

Őszi snittek

Felhő álarc mögé bújt
a megfáradt napsugár,
indián nyarunknak vége.
Elővették szürke felöltőiket
szőlőtőkék és hársfák.
Színes leveleikből mesés,
de gyorsan enyésző szőnyeget
szótt Dionüszosz és a Hórák.
Idegen égi vándorok
gá-gá-gilik kiáltása
hallik párába rejtőzött
tavunk felől, miközben
görcsösen szorítom kezed,
becézgető csókjaimmal
hintem tele ajkadat.

Csillogó szemedben azt látom,
rólunk most új tekercs forog.

Egy borbarát balladája

Rossz korban születtem,
mert ritka a csoda,
nincs hitem, reményem,
csak kudarcok sora.
Mindent, mi jó volt
régesrég feledve
vedelem a rossz bort.

Jövőm elől futni
schová sem lehet,
utamról letérni
ily gyáván nem merek.
Idegen emberek,
gyakran megbámulnak
mikor kezem remeg
s fetrengek a porban.
Fal mellett osonva,
búsan latolgatom,
mit hoz majd holnapom.

E csodálatos ősz
finom új bort hozott,
de ebből nekem most
egy kortynyi sem jutott.

Más-kép(p)

Bőszén hazudozunk,
egymástól nem félünk,
mindegyik kalandunk
füllentésre épült.

Ábrándot kergetve
keresgéljük énünk,
jelenünk feledve
a jövőtől félünk.

Érthetetlen módon
folyton másra vágyunk,
nem tetszik sohasem
párunk, autónk, ágyunk.

Álmokból alkotunk
torz képet magunkról,
értékes jelenünk
kicsorog markunkból.

© Kovács Emil Lajos

Dum spiro spero

Karcos szél hajt
súlyos fellegetek.
Bőrig ázva baktatok.
Csóróként ugyan,
de lelkem szárnyal,
így fentről szemlélhetek
modern bálványokat,
kiknek örömmel áldoz
e botor kor pénzt
és drága időt.

Eközben megdőlt eszméken,
dicső vagy dicstelen múltunk
lassan enyésző romjain,
tönkrement életeken
tapodik a törtető elit.

Százezrek bolyonganak
szerte a világban
hazátlan árvaként,
köztük honfitársaink.
Bármerre nézek,
kilátástalanságtól
űzött lelkek vágnak
jobb sorsra, békére.
Tál lencséért feledtek
házat, tanyát, hazát.

Ám erősek a hitben,
hogyszer majd

újra megébred
s ha félve is,
de lép ez a nép.

Lombhullástól megújulásig

Meleg színeivel vidítja
lelkemet az őszi táj.
Pirosak és sárgák és zöldek
megkapó kavalkádjában
megbújnak még a gombák,
inyenc falatjául szolgálva
vadmalacnak, borznak.
Továtűnt a szinpompás nyár.
Illatos, harsányhangú világát
ködös reggelek váltották,
melyeken a derengő napfény
érdekes fantomképeket vetít.
A nyiladékra pompás testű
gím bika lép ki, óvatosan,
riadozva kémlel körül,
pedig rá már a jövő őszi
puskát nem foghat senki.
Csend karolja át a völgyet,
csak a benne futó patak fecseg.
Szalamandrák, gőték és békák
már eltűntek gyöngyöző vizéből,
rejteükön új tavaszra várnak.
Fürge mókusok motoznak a fákon,
serényen készülve a mogorva télre.
Lehullt tobozokban a jövő rejlik,
őzsuták és szarvastehenek testében
új élet sarjad, a rügyek jelre várnak.
A természet homokórája átfordul,
merengése újra zsibongásba csap.

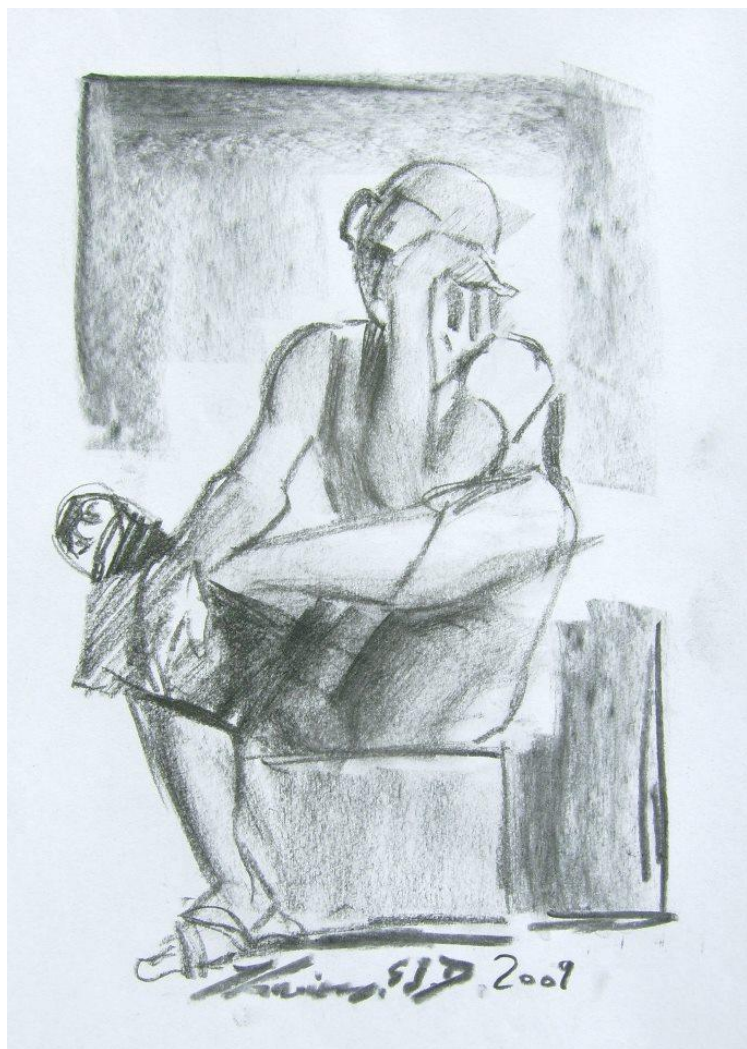
Acta est fabula

Utam lassan elfogy talpam alatt,
tovább küzdeni erőm sem maradt.
Lelkem még szárnyal, de testem megtört.
Elmém gennyedő sebeket szerzett
e meddő harcban, mit jobb sorsomért
nap mint nap hiába folytattam.

Pihenni kell. Hosszú, méla álmat
igézek magamra, de nem kaptam még
meg a hőn áhított feloldozást.
Márványba öntött versvirágaim
valódi könnytől sem hajtanak ki,

Krózus lukas cipőben

Tegnap magamra húztam
a rám váró holnapot.
Sokra nem mentem vele.
Ma látom, holnapom sem más.
Úgyanolyan foghíjas,
szélelbélelt csavagósors,
miként a tegnapelőtt volt.
Zsebrevágott gondolataimmal
gazdagnak érzem magam.
Ebből nem lesz szalonna,
miként kutyából sem.
Persze kutyám sincsen.
Viszont tarisznyámban
a napi penzum mellett
forró szerelem lapul.
Ezt majszolom boldogan.
Megszokott köreim rovom.
Előre köszönök jövőmnek,
mely szembejön a járdán.
Túl jól álcázza magát,
gyakran eloson mellettem.
Elejtett rímeket gyűjtök
tarkáraszótt avarból,
miközben Krózus módjára
haikukat és tankákat
hajigálok a szélben.

© Kovács Emil Lajos

Tankák

1.

Suta siráma
csal lépre dölyfös bakot.
Agancsa dísz lesz.
A nász édes ízét nem
érzi kamilla ágyán.

2.

Angolna siklik
moszatos kövek fölött,
étkezni készül.
Szájában apró kishal,
reménye lassan elhal.

3.

Kocsányos tölgyek
lassan romló hada áll
a poshadt lápon.
Lelkükben letűnt korok
varázsos fénye dereng.

Kakofónia

Elkallódott lelkek
zsivajából
nem hallik ki
egy igaz szó sem.
Meddő kiáltásuk
rezonanciája
sohasem mutat
térben és időben
kellő erőt
a változáshoz.
Ne akarj megváltani
világot s embereket,
csak tedd a dolgod
mindig úgy,
hogy lelked tiszta,
elméd bölcs maradjon.
Ne fordulj vissza
göröngyös utadról,
mindig csak előre nézz.
Lásd meg az elesetteket
hosszú utad mocskában.
Hajolj le hozzájuk,
emeld fel őket,
de hagyd meg
szabadságukat.
Hiába ne átkozd
csalfa sorsukat,
inkább nézz az égre,
s élj, dolgozz,
szeress, remélj.

Maréknyi macskaalom

Nem tudom hogyan és miért,
de megidéztem lényedet
Pár emlék villant agyamba.
Párductested gyorsan
bevaccolta magát
lelkem minden zugába.
Nem mozdultál csak akkor,
amikor lustán nyújtóztál,
s karmaidat kimeresztve
élvezted vagy gyűlölted
az életet, nyúlfarknyi
közös életünket.

Puha szellemként tűntél fel
és ugyanúgy, megfoghatatlanul
osontál el egy ködös hajnalon.
Nem maradt más utánad,
csupán az illatod,
fogkrém a fogkeféddel
és egy marék macskaalom.

© Kovács Emil Lajos

Advent

Egy gyertya ég már
koszorúdon, Uram.
Szívem is kitártam,
várakozva fordulok
feléd most, hogy
megadd számomra
a türelmet.

Két gyertya ég már
koszorúdon, Uram.
Lelkem is nyitott már,
Bizakodva fordulok
feléd most, hogy
megadd számomra
a reményt.

Három gyertya ég már
koszorúdon, Uram.
Elmém is tiszta már,
Várakozva fordulok
feléd most, hogy
megadd számomra
a hitet.

Négy gyertya ég már
koszorúdon, Uram.
Testem ünneplőben vár.
Vágyakozva fordulok
feléd most, hogy
megmutasd számomra
új életem.

Megváltónk a régi

Karácsonyi kalácsom
fahéjas illatára
feltolulnak mind
a régi képek.
Kopott,
töredezett szegélyük
letűnt világra
emlékeztet.
Gyermekkoromban
vidáman kacagtunk együtt
a hóban.
Kedves családi esteken
csak lelkünk volt
meztelen,
míg áhítattal vártuk
Megváltónkat.
Nem volt bennünk
bűntudat,
sem kétség,
csak mindig rengeteg
reménység,
mely erős hitünk­ből
s szeretetből fakadt.
A múlt elillant.
Új Karácsony,
más illatok,
hiúbb remények.
Csak Megváltónk
a régi.
Ő nem hagy el soha.

© Kovács Emil Lajos

Haikuk

1.

Tavaszi illata
csábít táncra darvakat.
Köd ül a lápon.

2.

Az est nászt ígér.
Ledér légyottra hívja
a varangyokat.

3.

Virágok esdő
imáját megkönnyezte
egy kósza felhő.

4.

Ízzó alkonyi
fény kreált málnaszínű
giccset a tájból.

5.

Alkony vérével
festett felhő-álarcból
kandikál a hold.

Stációk

1.

Erőlködve,
kiabálva
pottyantottak
a világba,
bár élénken
tiltakoztál,
tejen kívül
mit sem kaptál.

2.

Cseberből
vederbe,
bölcsődéből,
óvodába,
iskolákból
egyetemre
vonszoltak.

3.

Vidám kalandok
helyett szerelmi
csapdába estél,
meglelted veszted.

4.

Más utak
és nászút,
gyermekkel
egyszeregy,
ügyek-bajok,
anyós-após,
egyre megy.

5.

Egzisztencia,
kocsi, lakás
és még nagyobb
rakás pénzmag,
nyaralás
és telelés,
sörpocak
és jólét,
szidhatod
a góré.

6.

Fejed deres
és régóta
szemüveges.
kezed remeg,
májad heges,
kiújul az
aranyered.

7.

Végre pihensz
hanyatt fekve,
díszdobozban
elhelyeznek,
dízsírhelyen
márványtábla,
szép kilátás
új világra.

2016

Ecce homo

Visszafozott mozdulatok sorával,
kimondatlan gondolatok hadával
takargatjuk vérző sebeinket,
nem értjük meg, mi tehetünk minden rosszról
és jóról, mely bennünket ér,
míg befutjuk égiek felfestette
pályánk minden zegzugát, kanyarjait,
néha ismétlésre ítéljük magunkat
s nem vesszük észre,
többször is begyűjtjük eldobható hibáinkat,
pedig a papírzsepit sem dugjuk
virágmintás tartójába,
ha már felfogta orrunk híg levét,
vígán vágjuk magunk alatt vesztett fejszénk
nyiszlett nyelét markolva az amúgy is korhadt,
vékony ágat, melyen kucorgunk,
és melyet természetesen nagy hozzáértéssel
magunk választottunk magunknak,
bátran szidjuk a sorsot, az égiekkel együtt,
megátkozva minden földi embert,
elsőként mindig azokat, kik tiszta lélekkel
segítő kezüket elsőként nyújtották felénk,
gőgösen trónolunk papírmáséból, bő nyállal gyúrt,
jelentéktelen piedesztálunkon, azon merengünk,
hagyunk-e jelet eszement világunkban.

Téli fényben

Napsugár játszik
hajnali fénnel,
hócsipkés tájon
árnyékot kérlel.

Két cinke vígan
hintál az ágon,
árnyékuk táncol
hópaplan ágyon.

Lentebb a völgyben
baktat egy medve
éhesen dörmög,
elkeseredve.

Hosszú a tél még,
nincsen reménység,
vad bércek között
kínzó az éhség.

Fenn a magasban
vadludak húznak,
azt találgatják
mit hoz a holnap.

© Kovács Emil Lajos

Mint hű kutya

Elfogultan szeretlek.
Mint kisgyermek,
vagy mint hű kutya
rajongok érted
s bódultan csodállak.
Megmártózva kínzó vágyaim
kéklőn izzó poklában,
habfehér lelked gyolcsa
lesz puha fürdőlepedőm,
mely óvón borul rám
éteri nászunk után,
féltn elrejtve
gyönyör-fakasztotta,
vérző sebeimet.

Homagium music

Éltem színpompás őszből lassan télbe fordul,
a vidám nyár emléke még élénken él szívemben,
de ifjúkori tavaszom illatai már megkoptak,
ereimben meglassúdott vérem, szívem lassú,
nyugodt palotásra váltott víg csárdás helyett.
Nem szövök merész álmokat, nem vágyom a Holdra,
se néhány holdra, én már kevéssel beérem,
annyival, hol nyugtom lehet e bolond világban.
Újra meg újra rácsodálkozom az otthoni tájra,
új arcot mutat annak, ki szeretettel kémleli,
a mindennapi apró csodákra és a miniszoknyákra,
melyek a lányok természetével mit sem változnak.
Áldott a világ, melyben élek, szeretetet remélek
a kortól, mely jót s rosszat egyaránt vegyítve
rázogatja a shakert, egyedi koktélim keverve.
Olykor belefeledkezem múltam türkiz tengerébe,
mely számomra áttetsző, csak alja zavaros néhol,
nem látom tisztán gyermekkorom boldog világát.
Cápák és ráják, de báránycák is úszkálnak benne,
meg bikák is, sokan, meg szép számú konok kosok.
Hínaras helyett pipacsot, sárga búzakaralászokat
hintál a víz, mely sótlan, hisz egy élten át
sem szóta el könnyem, noha soha nem telt könnyen
fura kalandokkal teli életem.
Szép nap ez a mai, jó emlékezésre és elmélkedésre,
hisz lepergett előttem minden, csibészesség, vágyak,
szexcsaták és szerelem, valóság és álmaim világa,
történelem és talmi vallás, hit, remény és szeretet.
Arcomat a téli nap meggyengült fényébe fordítom,
halk hálaimát mormolok a mindentudó Múzsáknak,

hisz vénségemre eljutottam a Parnasszus lankáihoz,
bár ormaira én már oxigénmaszkkal sem juthatok fel.

Igaz szerelem

Az igazi szerelem
lábujjhegyen jár,
sohasem tolakszik
csak megül csendesen
szívedben, lelkedben.

Megbúvik szerényen,
közben pánsíp hangján
szól hozzád az éjen át,
idézve múltat, jövőt,
örökkévalóságot.

Nem apró szobádat látja,
s foszló függönyeidet,
csak kék szemed csodálja,
melyben megfér hideg tél
az izzó vágyakozással.

Jutalom

Obeliszked állt már,
szépséges odalisk,
mutatva a helyet,
hol helyed lett volna.
Ám közbeszólt a sors,
meg egy deli janicsár,
így bevégeztetett.
Eunuchom
gyorsan tette dolgát.
Vitézem selyemzsinórt,
te bőrsákot s macskát
- csupa finom holmit -
kaptál és jutalomutat
a Boszporusz vizén.

© Kovács Emil Lajos

Megtalálalak

...pedig el sem veszthettelek,
hiszen nem voltál enyém soha.
Hozzád vezetett
a kátyús flasztert mosdató eső,
orgonabokrok bécéros sora.
Terelgettek magányos múltam emlékei,
egyedül töltött évek néma kordona.
Vezetett a végtelen tér,
melynek mélyén lélekvonatom
párhuzamos sínpárjai is összeakadnak,
- akár a lábam, amikor megtalálalak.

A költő légyottja

Együtt bandáztam
tegnap az Éjjel,
rólad meséltem
szenvedéllyel,
dicsértem mosolyod,
gyöngyöző kacagásod,
darázsderekadat,
csábító csípődöt,
mennyei gyönyörök
forrását, a szádat,
minden szerelmi praktikádat,
csillogó szemeid
mágikus sugarát.
Az Éj felnevetett,
majd legyintett,
aztán megintett,
jó lesz vigyáznod
az Isten megáldjon,
túl sok volt este a pia,
ebből nem lesz elégia,
másfél órája udvarolsz
e szoborszép lánynak,
kinek bár karcsú a teste
- ám csalóka az este ,
csókos szája merev és hideg,
bronzból van melle s a szíve.

Fiktív mese

Elvesztem benned
de felszínre húztál,
csábító csókok
csillámló hullámain
érzelemvihar vágtatott át.
tűzmadár gyújtotta,
s lobogó lángoszlop
mutatott irányt a vágynak,
Újra gazdag vagyok,
farkastappancsra
nyúlcipót húztam,
tarisznyámban csupán
útilapuba csavart
pár szem papsajt lapult,
meg boldog mosolyod
közös ábrándjainkkal.
Nekem ennyi elég,
mert enyém a rét
minden tarka virága,
sármányok trillája,
meg megannyi mókus,
a délceg ligeti fák
s egy sohasem múltó,
mesébéli szerelem.

Lázálom

Körtepálinka voltam
aszaltszilva ágyon,
magam voltam maga az álom,
kedvesem testén sóhajtó lepel,
mit minden este maga alá teper,
bonviván testén kacagány,
kit búval bélelt a magány,
bronzszobor fején galambszar,
jósdában táncoló lakkasztal
és folyó hátán hordozott ladik,
stiglic börtöneként díszes kalit,
Andokban futkosó izgága láma,
Rózsadombon nyíló ál-panoráma,
kék ég hasára fércelt felhő,
combfixet hordó délceg delnő,
vén Hold udvarában fénylő pára,
de mindez szertefoszlott mára.
Senkiföldjén élek mint senki,
de tudom, hogy műzsám ma sem nevet ki,
folyton kacagok, sohasem sírok,
legfeljebb néha haikukat írok,
egyszer - remélem - telik majd buszra,
és azzal jutok fel a Parnasszusra.

Álomképek

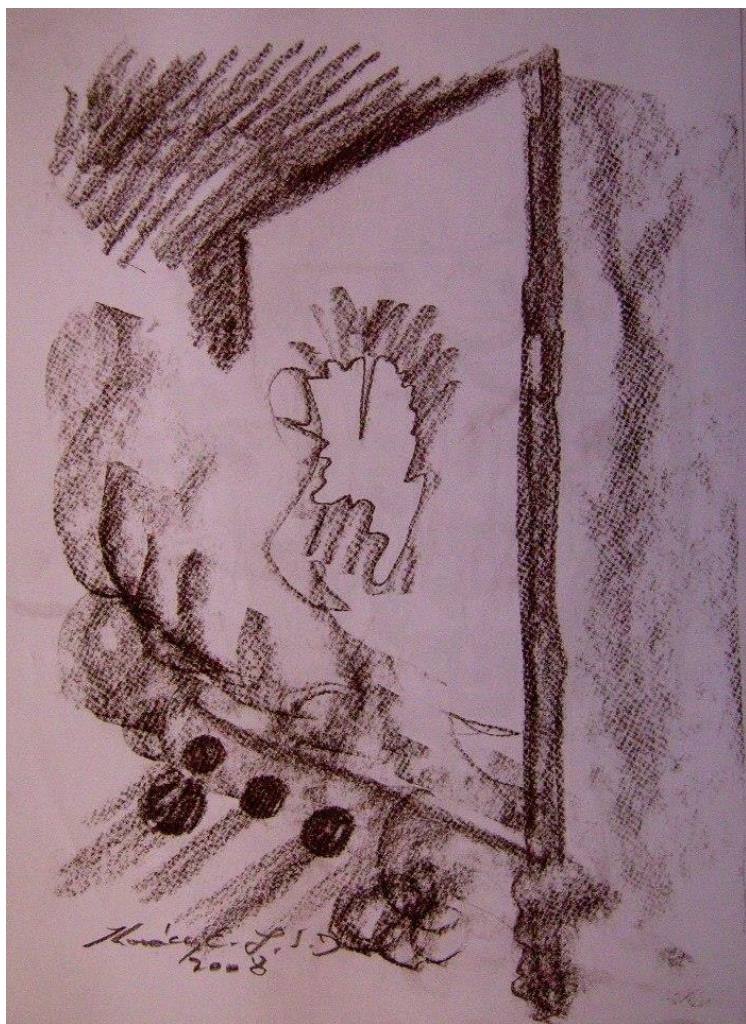
Csillagok gyúlnak
bársonyos égen,
göncölszekérből
hullik a kéve.

Itt lenn a réten
apró kuvik szól,
vidra legénynek
nagy lagzit jósol.

Csipkebokorban
sündisznó fűjtat,
azt találgatja
mit hoz a holnap.

Halk zene szól most,
ringat az este,
szív dobbanásra
elcsitul lelkem.

Tündérek csókja
hullik szememre,
szárnyal az álom.
messze a reggel.

© Kovács Emil Lajos

Az üveghegyen túl

Arcod szépen metszett élet
néztem hajnalig,
az álom elkerült,
de megtalált a reggel,
mely most is korábban érkezett.
Mint mindig, amikor nálam jársz.

Moccanni sem merek,
éberem őrizve álmodat,
tébolyultan szuszakolnám
vissza a lepergett homokszemeket,
ám az idő konok,
nem enged.
Nem enged könyörgésnek,
sem szitoknak,
újjgazdag módjára tékozol órákat, perceket.
A másodpercek agyamban dobolnak,
makacs düh tombol bennem,
de elnyomom késztetésemet.
hogy szétverjem e vacak világot
Jó volna hamubansült pogácsával teli,
rojtos tarisznyával vándorútra menni.
E földi létből csak téged vinnélek
kéz a kézben, át az Üveghegyen túlra,
hol már a madár sem jár,
az idő meg pláne.
Ott hatalma és lába nincs neki
és semmi más nem lenne ott,
csak csilingelő, hűs csermely,
trillázó kabócák,

zamatos gyümölcsöket
meg ízletes kolbászokat termő fák,
fügefalevelek a legújabb divat szerint
és forrón izzó szerelem.
Esetleg versek,
igen versek is.

Szertelen szerenád

Hozzám tartozol
hozzád tartozom
mint Holdhoz az udvara
lóhoz a farka
vénasszonyhoz a hárászkendő
múltamhoz a kudarcok
jövőmhöz a sikerek
boldog perceink várakozó vágyaink
beteljesülések pillanatai
vonatok zakatolása
Keleti Pályaudvar
madártrillával fűszerezett hársillat
pongyola pitypang és piros pipacsok
várakozás telefonodra
várakozás jöttödre
vágyakozás jövőbeli reményekre
mézízű csókokra
mámorító illatodra
karcsú derekadra
ringó lépteidre
szikrázó szemedre
színes sáljaidra
víg tavaszi napsütés
séta Szentendrén
gombával töltött palacsinta
krumplilángosok
strucc comb és strucc tojás
meg három mammut
lassan indulok eléd
talicskán tolom magam

zsebemben megannyi emlék
el nem kattintott fotók sora
haikuk csillámló szálaiból
s lelkemből szőtt kendő a válladon
kezed kezemben szorítom nagyon
most tompa puffanással
fény hasal el hajadon
ülünk a parton
a csobogás visszainteget
csilingelő csókjainkon
a vén Duna egyre csak nevet.

Mondd, ki vagy te?

Mondd, ki vagy te,
ki nyelved gyakrabban
forgatod, mint tollad,
azzal nyitsz kapukat,
de lefelé csupán
patáid érezzük.

Mondd, ki vagy te,
ki lesből vadászgatsz
és sorstársaidnak
hátába lősz nyilat,
kik pedig barátként
nyújtottak kezét.

Mondd, ki vagy te,
kinek mindenkiről
akad gúnyos szava,
talmi csillogásod
és csiganyál jelzi
utad a csúcs felé.

Hogy ki vagyok én,
hogy mindezt leírtam?
Csupán hang a porból,
szélfútta kóborló,
ki szerényen baktat
kijelölt ösvényén.

Merengő

Csillognak már a hajnali fények,
párnámon csupán illatod marad,
bámulom csendben falamon képed,
mikor hull újra arcomba hajad.

Adj még

Adj! Adj még!
Adj magadból!
Gátlástalanul!
Egyre többet,
egyre mohóbban,
míg vér serken,
fog csikordul
s könnycseppek
gördülnek...

© Kovács Emil Lajos

Mámor

A Mindenható tenyerén
szeretjük egymást, te meg én.
Csodás e mennyei mámor,
nyilat lőtt szívünkbe Ámor.

Bár kint hideg szelek járnak,
nem szabnak határt a vágnak.
Lelkünkben új tavasz táncol,
arcunkon hajnalpír lángol.

Finem vitae

Honnan jövök?
Nem tudom, nem értem.
Gyökereim régen
elvesztettem hosszú
tévelygéseim során.

Hová megyek?
Nem tudom, nem értem.
Miért kanyarodik
vissza önmagába
girbegurba ösvényem.

Mitől félek?
Nem tudom, nem értem.
Az élet nem szédít,
a halál nem rémít,
belül mégis remegek.

Titok

Szépséged örök,
tündéri fény szikrázik hajadon,
karcsú testeden
csermelyt játszik a vízpermet,
ahogy apró patakokban csörgedezik
kebled gyönyörű halmai között.
Szeplőtelen a lelkem,
hisz őszintén szeretlek.
Bocsánatos bűn tehát,
ha olykor megleslek
fürdőzésed közben.

© Kovács Emil Lajos

Szerintem a világ

Szerintem a világ
idegenként kezel, hús-vér emberségem
számára csak teher.

Szerintem a világ
körbe körbe forog, bolond itt mindenki
s összevissza dohog.

Szerintem a világ
Legoland-ben készül, minden kis darabja
műanyag lesz végül.

Szerintem a világ
költőkkel van teli, kik laptopjuk helyett
egymás fejét verik.

Szerintem a világ
diliházba való, szántsuk be a helyét
és belepi a hó.

Fals szonett

Egybeszótt napjaim
megzavarták elmém,
elrejtve minden fényt
s kiutat,
melyet oly régóta, hasztalan keresek.

Piszkosszürke ködbe
torkollik ösvényem,
amit csalfa lények,
vermek
és jól álcázott botlódrótok borítanak.

Mégis megyek,
egyre csak tovább.
Rejtélyesen suttogó
fényalak
halk hangja hívogat s eltörli átkomat.

Utamat sohasem fogom belátni,
de hogy végigjárom, biztosan tudom.

Felhőlovag

lenézem a világot
felhő szélén lógatva lábam
miközben csillagokat majszolok
alant templomtornyok legója
réztarajú szélkakasok
széltyúkokra vágynak
bámulom
a fejveszett futkosást
ami talán az élet
vagy melyet annak gondoltok
hová tűntek a szép remények
elillantak mint a múlt
miként pincénkből az óbor
na meg a kosbor
mit tavaly csodáltam
kebleid halma fölött

halványlila fénycsíkok
szűrődnek át foszladozó lelkemen
tavasz van
fák ágaira tündérek huncut hada
ragaszt apró rügyeket
melyekbe virágszirmokat hajtogattak
én mégsem érzem gerincemben
hangyaseregek masszázását
mint korábban annyiszor
szemem is fárad
már nem rebben combvillanásokra
mini szoknya helyett maxi szuszogás
gyöngyöző sör helyett forró tea

terem beszűkül
bennem szűköl ingadozó létem
vérnymásom mellett csak kedvem magas
miért is ne
hisz itt ülök kevélyen
egy bolyhos bárányszerű
puha peremén

lapok nélkül játszok pókert
kalapot emelek a sasnak
ki nem kapdos ily csóró légy után
- diétázik talán

aranyeső ágra döglégy szállt most
pápaszem nélkül is jól látom
bár hozzám nem ér fel
nem fog rajtam por
meg holmi savas eső
már kortalanul élek itt fenn
miközben
szél hajtotta felhőm
lágyan ringatózik

Hazataláltam

Szívemben túlsordult
megújult tavaszom,
ősz szakállam túlburjánzott,
lépteim szaporábbak.

Monoton utamon
vidáman haladok,
bár nem sejtem,
hova lukadok majd.

Álom valósággal,
hit reménységgel,
szeretet szerelemmel
karöltve bennem.
Mindig vigyorgok,
ez valami gyári hiba.
Girbegurba ösvényem
biztos irányt mutat,
valami megfoghatatlan,
de mindenképpen nekem szántat.
Málhazsákban cipelem sorsom,
füstté vált vágyaim
körülöttem lebegnek,
miként múltam is.
Villamos csilingel,
dudál egy taxi,
kukásautó csörömpöl,
mentő,
rendőr,
tűzoltó
fülsértő szirénája

pattan vissza dobhártyámról.
Hiába menekülök, követ a város,
én pedig követem minden rossz szokásom,
amit illene magam mögött hagyni.
Elveszteni sem tudom magam,
- bár próbáltam többször -
újra meg újra magamra találok,
pedig számtalanszor megfogadtam,
kóbor lelkekkel utcán nem ismerkedek.
Futok tovább.
Egyre sebesebben.
Zsákban és zsákutcában.
Utcákon, tereken.
Lassan kifutok a világból.
Meg ebből a versből is.

Talán célba érek.
Friss fények hívnak.
Meg új kamera.
Érdekes emberek.
Elfeledett utcasarkok,
csavargók, lányok és stricik.
Gördeszka és görkori,
roller és BMX
vidám suhancok
pörögnek a flaszteren.
Utcafotók varázslatos világa.
Megérkeztem végre.
Hazataláltam.

TARTALOMJEGYZÉK

Mottó	4
Előhang	5

2015

Prológus	8
Sakál	9
Vízió	10
Ruszli	11
Batyuba kötve múltam	12
Facebook szerelem	13
Őszi ábránd	14
Áldott új világ	15
Őszi snittek	17
Egy borbarát balladája	18
Más-kép(p)	19
Dum spiro spero	21
Lombhullástól megújulásig	23
Acta fabula est	24
Krózus lukas cipőben	25
Tankák	27
Kakofónia	28
Maréknyi macskaalom	29
Advent	31
Megváltónk a régi	33
Haikuk	35
Stációk	36

2016

Ecce homo	40
Téli fényben	41
Mint hű kutya	43
Homagium music	44
Igaz szerelem	46
Jutalom	47
Megtalálalak	49
A költő légyottja	50
Fiktív mese	51
Lázalom	52
Álomképek	53
Az üveghegyen túl	55
Szertelen szerenád	57
Mondd ki vagy te	59
Merengő	60
Adj még	61
Mámor	63
Finem vitae	64
Titok	65
Szerintem világ	67
Fals szonett	68
Felhőlovag	69
Hazataláltam	71

Litera-Túra Művészeti Kiadó
2019

Lehetünk bárhol

Gondolatban
a Temze parton
sétálok veled.
Épp csak dereng
és szítál a köd,
de nem zavar,
mert vállamra
hajtod fejed,
míg suttogva
tervezgetünk
távoli célokat,
melyek tétován
ringatóznak,
mint apró hajók
a szürke vízen.
Az Úr tenyerében
jól megvagyunk,
szívünk naponta
új dalra fakad.
Lehetünk bárhol,
egymástól távol,
lelkünk mindig
együtt csavarog.

Márkus László